

РЕШЕНИЕ

№ 229

гр. гр.Несебър, 22.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, VI-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Валери Вл. Събев

при участието на секретаря Мая Р. Деянова
като разгледа докладваното от Валери Вл. Събев Гражданско дело № 20222150100877 по описа за 2022 година

Предявени са установителни искове с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ и по чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

От ищеца „***** ” ООД срещу Н. Р. К. са предявени искове по чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ и по чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД. С тях се иска установяване дължимостта на сумата 300,00 лева, представляваща главница по договор за кредит, ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба до изплащане на вземането, сумата 10,33 лева, представляваща договорна лихва за периода от 11.01.2017г. до 11.02.2017г., сумата 145,01 лева, представляваща мораторна лихва за период от 12.02.2017г. до 17.11.2021г. Ищецът сочи, че между страните бил сключен Договор за потребителски кредит № ***** от 11.01.2017г. Излага, че договорът бил сключен в системата за администриране на заявки за нови кредити и на вече отпуснати такива на ищеца, в която постъпила заявка от ответника. Твърди, че подаването на заявление се извършва онлайн на сайта на дружеството www.bzd.bg и се състои в подробно описани в исковата молба стъпки. Навежда, че на ответника автоматично са изпратени договор за потребителски кредит, погасителен план, стандартен европейски формуляр и общи условия, като той е потвърдил сключването на договора чрез цифров код, изпратен чрез СМС. Излага, че с преминаване през процедурата бил сключен договора, по силата на който на ответника била отпусната сумата от 300 лв., която било уговорено да се върне в срок до 30 дни. Твърди, че сумата била преведена на ответника чрез „И.“ АД. Намира, че сумата не била върната в дадения срок, поради което се претендира заедно с договорна лихва и мораторна лихва за периода 12.02.2017г. – 17.11.2021г. С тези доводи моли предявеният иск да бъде уважен. Претендира разноски от исковото и заповедното производство.

В срока по чл. 131 ГПК от особения представител на ответника е депозиран отговор на исковата молба, с който предявените искове се оспорват като неоснователни. Излагат се подробни съображения за липса на доказателства за сключен договор и неизпълнение на чл. 12, ал. 1 или 2 и

чл. 18, ал. 3 от ЗПФУР. Обръща се внимание, че няма данни да е положен електронен подпис от ответника върху договора по реда на чл. 18, ал. 2 от ЗПУФР. Сочи се, че липсват доказателства за предоставянето на сумата от 300 лв. на ответника. Акцентираща се върху нарушения на ЗПК. Сочи се, че липсва електронен документ, който да отговаря на изискванията на чл. 13, ал. 1 и ал. 2 от ЗЕДЕП. Излага се, че договорът за кредит попада в приложното поле на Закона за потребителите. Развиват се съображения за нищожни и неравноправни клаузи в договора. Сочи се, че не са представени доказателства за предсрочна изискуемост на кредита.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и след като обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По предявените иски по чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ :

В тежест на ищеца е да докаже сключването на валиден Договор за потребителски кредит № ***** от 11.01.2017г., както и на основание чл. 18, ал. 1 от ЗПУФР, че е изпълнил задълженията си за предоставяне на информация на потребителя; че е спазил сроковете по чл. 12, ал. 1 или 2, че е получил съгласието на потребителя за сключване на договора и, ако е необходимо, за неговото изпълнение през периода, през който потребителят има право да се откаже от сключения договор, че изявленията на страните по договора са направени по реда на чл. 293 от Търговския закон, а за електронните изявления – по реда на Закона за електронния документ и електронния подпис, че е настъпила изискуемост на претендираните главница и договорна лихва, както и размерът им. В тежест на ответника, при доказване на горните обстоятелства, е да установи, че е изпълнил задълженията си по договорите.

Ищецът основава претенцията си на Договор за потребителски кредит № ***** от 11.01.2017г. (на л. 16 – л. 22 от първоначално образуваното гр.д. № 34872/2022г. по описа на Софийски районен съд). Твърденията са, че договорът е сключен „онлайн“ в електронната система на дружеството ищец, като сключването му е потвърдено чрез СМС-код. Представеният към исковата молба договор не е подписан (което е логично с оглед твърденията на ищеца за начина на сключването му). Т.е. твърди се, че договорната връзка е възникнала чрез предоставяне на финансова услуга от разстояние, при което приложим е Закон за предоставяне на финансови услуги от разстояние. Съгласно чл. 18, ал. 1 и ал. 2 от този закон при договори за предоставяне на финансови услуги от разстояние доставчикът е длъжен да докаже, че е: 1. изпълнил задълженията си за предоставяне на информация на потребителя; 2. спазил сроковете по чл. 12, ал. 1 или 2; 3. получил съгласието на потребителя за сключване на договора и, ако е необходимо, за неговото изпълнение през периода, през който потребителят има право да се откаже от сключения договор, като за доказване предоставянето на преддоговорна информация, както и на изявления, отправени съгласно този закон, се прилага чл. 293 от Търговския закон, а за електронните изявления - Законът за електронния документ и електронния подпис . Твърденията на ищеца, на които основава претенцията си, са в насока, че е налице електронно изявление на ответника, чрез което договорът е сключен – чрез подадено от ответника заявление в системата за администриране на заявки за нови кредити - онлайн на сайта на дружеството, автоматично изпращане на договор за потребителски кредит, погасителен план, стандартен европейски формуляр и общи условия, като се твърди, че ответникът потвърдил сключването на договора чрез цифров код, изпратен чрез СМС.

По арг. от чл. 10, ал. 1 ЗПК договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма. Според чл. 3, ал. 2 от ЗЕДЕУУ писмената форма се смята за спазена, ако е съставен

електронен документ съдържащ електронно изявление. Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗЕДЕУУ електронно изявление е словесно изявление, представено в цифрова форма чрез общоприет стандарт за преобразуване, разчитане и представяне на информацията. Електронното изявление е получено с постъпването му в посочената от адресата информационна система – чл. 10, ал. 1 от ЗЕДЕУУ. В случая от ищеца са представени справка от системата, справка за паричен превод към „И.“ в полза на ответника и потвърждение за плащането на сумата в полза на ответника (на л. 23 – л. 25 от първоначално образуваното гр.д. № 34872/2022г. по описа на Софийски районен съд). В системата е отразено, че е налице СМС за потвърждение, изпратен от ответника на 11.01.2017г. в 12:58:12 часа. Съдът приема, че тези доказателства установяват извършено електронно изявление от страна на ответника, с което е сключил договор по смисла на Закон за предоставяне на финансови услуги от разстояние. От постъпила справка (на л. 86 от делото) от „И.“ се установява, че сумата от 300 лв. е осчетоводена в дружеството във връзка с договор № ***** на дата 11.01.2017г., като на същата дата сумата е изплатена от „И.“ на К.. Следователно от посочените доказателства се установява, че именно той е потвърдил с електронно изявление сключването на договора, а впоследствие е получил сумата от 300 лв.

Крайният извод на съда е, че са налице достатъчно доказателства (и то неоспорени от ответника) по смисъла на чл. 18 от ЗПФУР, които установяват наличието на твърдяната от ищеца облигационна връзка.

В случая е доказана и изискуемост на вземането, тъй като в представения екземпляр от договора за кредит изрично е вписано, че сумата от 300 лв. подлежи на връщане до дата 11.02.2017г., ведно с договорна лихва в размер на 10,33 лв. Доколкото по делото се установи, че сумата от 300 лв. е преведена на ответника, то съдът намира, че е доказан и размерът на претендираната главница.

В случая не се установяват неравноправни клаузи в договора за кредит. В тази връзка не се установяват сочените от особения представител на ответника нарушения, тъй като лихвеният процент по кредита е 40 %, а годишният процент на разходите – 49,02 %, поради което не е надвишен предвиденият максимален процент на разходите от 50 %.

Както се посочи лихвата от 10,33 лв. изрично е уговорена в договора и в погасителния план към него, поради което задължението за плащането също е възникнало към 11.02.2017г.

С оглед всичко изложено до тук искът за главница и договорна лихва се приема за основателен и следва да бъде уважен изцяло. Нещо повече – след като е доказано преминаване на сумата в патримониума на ответника, то искът за главница би бил основателен дори и възразенията на особения представител на ответника да бяха уважени – в този смисъл Определение № 50161 от 29.03.2023г. по т.д. № 1070/2022г. по описа на II търг. отделение на ВКС, Определение № 50116 от 22.02.2023г. по т.д. № 2024/2022г. по описа на I т.о. на ВКС.

По предявения иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

В тежест на ищеца е да докаже наличието на главен дълг и изпадането на ответника в забава за периода 12.02.2017г. до 17.11.2021г., както и размера на претенцията си.

По делото се доказва наличието на главен дълг за сумата от 300 лв. Дължимата лихва за периода е в размер на 134,73 лв., тъй като за периода 13.03.2020г. – 13.07.2020г. не следва да се начислява лихва за забава (арг. от чл. 6 от действалия за този период Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., според който до отмяната на извънредното положение не се прилагат последиците от

забава за плащане на задължения на частноправни субекти, включително лихви). Тук е моментът да се посочи, че считано от 09.04.2020г. е започнала действие нова редакция на чл. 6 от този закон, която изключва начисляването на лихви за два месеца след отмяна на извънредното положение в правоотношения, касаещи задължения на частноправни субекти, длъжници по договори за кредит и други форми на финансиране (факторинг, форфетинг и други), предоставени от банки и финансови институции по чл. 3 от Закона за кредитните институции, включително когато вземанията са придобити от други банки, финансови институции или трети лица, и по договори за лизинг, а договорът, предмет на настоящото дело, попада в този обхват. Следователно искът за лихва следва да бъде отхвърлен до пълния предявен размер от 145.01 лв., както и за периода 13.03.2020г. – 13.07.2020г.

При този изход на спора на ищеца следва да бъдат присъдени направените от него разноски, съразмерно на уважената част от исковете. По отношение на разноските от заповедното производство в настоящото производство съдът дължи изричен осъдителен диспозитив (арг. от т. 12 от ТР 4/2013г. на ВКС, ОСГТК). В хода на заповедното производство ищецът е направил разноски в размер на 385 лв. Съразмерно на уважената част от установителните искове следва да му се присъди сумата от 376,30 лв. В исковото производство ищецът е направил разноски в размер на 835 лв. (от които 75 лв. – платена държавна такса, 400 лв. – депозит за особен представител и 360 лв. – платено адвокатско възнаграждение), като съразмерно на уважената част от исковете следва да му се присъдят 816,15 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ, че Н. Р. К., ЕГН *****, настоящ адрес в гр. *****, дължи на „***** ” ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, **сумата 300,00 лева**, представляваща главница по Договор за потребителски кредит № 000-KZ-95002693/11012017 от 11.01.2017г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението – 25.11.2022г. до изплащане на вземането **и сумата 10,33 лева**, представляваща договорна лихва за периода от 11.01.2017г. до 11.02.2017г., като посочените суми са дължими от Н. Р. К. **солидарно** с „*****“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. *****, и са присъдени на ищеца с влязла в сила по отношение на „*****“ ЕООД заповед № 21066 от 06.12.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч.гр.д. № 67179/2021г. по описа на Софийски районен съд.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Н. Р. К., ЕГН *****, настоящ адрес в гр. *****, дължи на „***** ” ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, **сумата 134,73 лв.**, представляваща мораторна лихва върху главницата от 300 лв. по Договор за потребителски кредит № 000-KZ-95002693/11012017 от 11.01.2017г., дължима за периодите 12.02.2017г. – 12.03.2020г. и 14.07.2020г. – 17.11.2021г., от Н. Р. К. **солидарно** с „*****“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. *****, до която сума е налице присъждане в полза на ищеца с влязла в сила по отношение на „*****“ ЕООД заповед № 21066 от 06.12.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч.гр.д. № 67179/2021г. по

описа на Софийски районен съд, като ОТХВЪРЛЯ иска по чл. 422 ГП вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД спрямо Н. Р. К. до пълния предявен размер от 145,01 лв., както и за периода 13.03.2020г. – 13.07.2020г.

ОСЪЖДА Н. Р. К., ЕГН *****, настоящ адрес в гр. *****, да заплати на „***** ” ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на 376,30 лв., представляваща направените по ч.гр.д. № 67179/2021г. по описа на Софийски районен съд разноси, съразмерно с уважената част от исковите, дължими от Н. Р. К. **солидарно** с „*****“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. *****, до която сума е налице присъждане в полза на ищеца с влязла в сила по отношение на „*****“ ЕООД заповед № 21066 от 06.12.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч.гр.д. № 67179/2021г. по описа на Софийски районен съд

ОСЪЖДА Н. Р. К., ЕГН *****, настоящ адрес в гр. *****, да заплати на „***** ” ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на 816,15 лв., представляваща направените по настоящото производство разноси, съразмерно на уважената част от исковите.

Решението може да бъде обжалвано пред Бургаски окръжен съд в двуседмичен срок от връчване на препис.

Съдия при Районен съд – Несебър: _____